

संपादक

दिपक मोरेश्वर नाईक

संपादकीय...

लोकशाही असलेल्या भारतात प्रतिदिन एकापेक्षा एक आश्चर्य वाटाव्यात, अशा विरोधाभासी घटना घडत असतात. त्यातीलच २ घटना झऱ्हा पहिली, कर्नाटकात दारूचे दुकान उभे करण्यासाठी मंदिर पाडण्यात आले आणि दुसरी म्हणजे हिमाचल प्रदेशात. तेथे १ वर्षांहून अधिक कालावधीपासून अनधिकृत मशीद पाडली जावी, यासाठी आंदोलने होत आहेत. बेंगळुरूतील होसकोटे तालुक्याच्या नंदगुडी गावात दारूचे दुकान बांधण्यात अडथळा उरत असल्यामुळे मध्यरात्री जेसीबी आणून समाजकंटकांनी श्री आंजनेय स्वामींचे मंदिरच पाडले, तर सिमला येथील संजोली परिसरातील अनधिकृत मशिदीला टाळे ठोकण्याच्या मागणीसाठी ‘देवभूमी संघर्ष समिती’ने २१ नोव्हेंबर या दिवशी पुन्हा एकदा आंदोलन करण्याचे ठरवले आहे. देशातील अनेक खेड्यापाड्यांतील मंदिरापेक्षा त्याला दारू उपलब्ध करून देऊन व्यसनाधीन बनवणे आणि आंदोलनानेच काय, तर न्यायालयाच्या आदेशानंतरही साधी वीटही हलणार नाही, या उद्दाम वृत्तीने गुन्हेगारांना आश्रय देणारी मशीद उभी असणे, या दोन्ही घटनांना कारणीभूत कोण आहे? या प्रश्नाचे उत्तर ‘व्यवस्था’ हे आहे. कर्नाटक आणि हिमाचल प्रदेश या दोन्ही राज्यांत सत्ता काँग्रेसचीच! काँग्रेस आणि अव्यवस्था हे समीकरणच! त्यामुळे ते बाजूलाच ठेवूया. ‘दोन्ही घटनांकडे मंदिर आणि मशीद यांचा उल्लेख असल्याने धर्माच्या चष्म्यातून याकडे पाहिले जाते’, असे म्हणण्यांयांनी त्यांकडे ‘वास्तू’ म्हणून पहावे आणि दोन्ही घटनांचे पुनरावलोकन करावे. दारूचे दुकान उभे करण्यासाठी कुणाचीही कुठलीही वास्तू परस्पर, सरकारी अथवा प्रशासकीय अनुमतीविना पाडणे व्यवस्थेच्या दृष्टीने योग्य आहे का ? आणि न्यायालयाने आदेश देऊनही आणि वर्षभर आंदोलने होऊनही एखादी अनधिकृत इमारत अद्याप पाडली जात नाही, हे व्यवस्थेच्या दृष्टीने योग्य आहे का ? दोन्ही प्रश्नांचे उत्तर ‘नाही’ हेच आहे. ‘अयोग्य आहे, तरी ते आहे’, हाच व्यवस्थेतील विरोधाभास आहे. देशातील अनेक खेड्यापाड्यांतील प्राथमिक आरोग्य केंद्रांत, जिल्हा रुग्णालयांत डॉक्टर नाहीत; दुसरीकडे डॉक्टर झालेले मुसलमान जिहादी आतंकवादी असल्याचे पुढे येत आहे. अनेक शाळांमध्ये शिकवायला शिक्षक नाहीत, तर दुसरीकडे देशात बेरोजगार युवकांचे प्रमाण अधिक आहे. खासगी उद्योगक्षेत्रात मरेपर्यंत काम करण्याची पद्धत रूढ आहे, तर सरकारी कार्यालयातील कामांना निवांतपणाची बुरशी लागली आहे. काळानुसार लोक शिक्षित झाले; पण सुविचारी आणि सुसंस्कृत झाले नाहीत. देश सुरळीत चालू रहावा, यासाठी भारतात वेगवेगळ्या प्रकारच्या प्रशासकीय व्यवस्था कार्यरत आहेत; पण कुठल्याही व्यवस्थेत व्यवस्था राखण्यासाठी ना उद्देश आहे, ना व्यवस्थापन, ना कार्यवाही, ना नियंत्रण! ‘एखादे काम योग्य प्रकारे वा पूर्ण होण्यासाठी केलेल्या आणखीला व्यवस्था म्हणतात’, ही व्याख्या आताच्या काळातूनसार ‘एखादे काम ना करण्यासाठी कोणतेही मार्ग अवलंबून ती केल्यासारखी दाखवणे’, अशी झाली आहे. स्वातंत्र्याच्या ७८ वर्षांनंतरही ढासळलेल्या व्यवस्थेची अनेक वृत्ते वृत्तपत्रांतून आणि आता सामाजिक माध्यमांतून झळकत आहेत. कुठे अनधिकृत फलक लागतात, कुठे अवैधपणे वाळूचा उपसा होतो, कुठे सरकारी भूमीवर अतिक्रमण होते, कुठे अनैतिक कृत्ये होतात. असे अपप्रकार देशभरात सर्वच ठिकाणी तेही मोठ्या प्रमाणात पहायला मिळतात. अनधिकृत फलक, अवैध परवाना, कायद्याचे उल्लंघन, गुन्हेगारी, घोटाळे, घुसखोरी अशा बातम्यांनी वृत्तपत्रांची पाने सदैव भरलेली असणे, हे व्यवस्था खालावल्याचे किंवा ती नसल्याचे दर्शक आहे. व्यवस्थेच्या आरंभी ‘अ’ लागला की, तीही ‘अव्यवस्था’च होते आणि तीच टाळण्यासाठी व्यवस्थेने व्यवस्थितपणे कार्य करणे आवश्यक आहे. आतंकवादालाही कारणीभूत व्यवस्थाच आहे, हे म्हणण्याला वाव आहे. देहलीतील लाल किल्ल्याजवळ आतंकवाद्यांनी केलेल्या बॉम्बस्फोटाचे धागेदोरे अल-फलाह विद्यापिठात आढळले. वर्ष २०१४ पासून म्हणजे गेली १० वर्षे हे वैद्यकीय विद्यापीठ चालू आहे. तेथील अनेक डॉक्टर आतंकवादी आक्रमणाची चौकशी चालू झाल्यावर पसार झाले. या विद्यापिठाच्या प्रमुखाने कोट्यवधी रुपयांची मालमत्ता अवैधरित्या जमवली. तेथे जिहादी डॉक्टर हळूहळू आतंकवादाचे विष पसरवत होते आणि ते जिहादी केंद्र बनले होते, याचा मागमूस प्रशासनाच्या कोणत्याही व्यवस्थेला लागू नये, हे व्यवस्थेचे सवात मोठे अपयश आहे. मुंबईतील २६/११ च्या आक्रमणाच्या वेळीही समुद्रकिनार्यावर कार्यरत व्यवस्थेतील दिसाळपणामुळेच आतंकवादी अगदी सहजगत्या मुंबईत घुसले आणि मोठी जीवितहानी करू शकले. गुजरातमधील सोमनाथ मंदिराच्या परिसरातील मोठ्या भूमीवर मुसलमानांनी मोठ्या प्रमाणात अतिक्रमण केले, ते काही वर्षे तसेच होते. सरकारच्या अथवा मंदिरांच्या अनेक सरकारी भूमींवर मुसलमान अतिक्रमणे करून मशिदी, घरे बांधतात. घरे किंवा मशिदी उभ्या राहीपर्यंत ते न कळण्याला त्यांचा आकार काही काडेपेटिसारखा नसतो. ते लक्षात येऊ शकते; पण त्याकडे कुठलीही व्यवस्था तितकेसे लक्ष देत नाही. त्यासाठी व्यवस्थेतील प्रत्येक टप्प्यावर ‘मलई’ लाटली जाते. जोपर्यंत एखाद्या अपप्रकाराचे स्वरूप वाढून ते ‘समस्या’ म्हणून पुढे येत नाही, तोपर्यंत दिसाळपणा चालू असतो. मग कुणीतरी त्याविरुद्ध तक्रार करतो. आणखी २-४ तक्रारी आल्यानंतर आणि कुणी आंदोलन वगैरे केल्यानंतर कारवाईसाठी ‘अतिरिक्त’ श्रम घेतले जातात. अतिक्रमण कशा प्रकारे होते? हे प्रशासनालाही ठाऊक आहे, तरीही याकडे मोठ्या प्रमाणात झालेले दुर्लक्ष व्यवस्थेच्या गळ्याशी केव्हाच पोचले आहे. भारताची आजची परिस्थिती सांगते की, समस्या ही केवळ एखाद्या मंदिराची किंवा अतिक्रमणाची नाही; समस्या ही प्रत्येक स्तरावर कुंथलेल्या व्यवस्थेची आहे. ‘करावे एक आणि दाखवावे दुसरे’ ही आजच्या व्यवस्थेची ओळख बनली आहे. शिक्षण, आरोग्य, कायदा-सुव्यवस्था, प्रशासन, विकास अशा प्रत्येक क्षेत्रात हा विरोधाभास जाणवतो. अतिक्रमण, गुन्हेगारी, भ्रष्टाचार, अकार्यक्षमता आणि दिसाळपणा यांची साखळी पुष्कळ बळकट झाली आहे. प्रतिदिन नवी आधरे देशाची व्यवस्था देशाचा प्रवास अधोगती होण्याला पुरेशी आहे. कायदे आहेत, आदेश आहेत, नियम आहेत; पण त्यांची कार्यवाही करणारी यंत्रणा जर निष्प्रभ असेल, तर समाजात अन्याय आणि विरोधाभास होणारच. त्यामुळेच प्रशासनाने, राजकीय नेतृत्वाने आणि समाजाने आपापले उत्तरदायित्व ओळखणे आवश्यक आहे. देश चालवणारी व्यवस्था दायित्व विसरली की, गुन्हेगारांचे धैर्य वाढते, तर सर्वसामान्यांचा विश्वास ढासळतो. म्हणूनच आवश्यकता आहे ती व्यवस्थेच्या मूळ ढाच्याला सक्षम करण्याची. ‘अव्यवस्थे’तील या शब्दातील ‘अ’ काढून टाकण्यासाठी राष्ट्रहितासाठी कठोर, निष्पक्ष आणि सतत कार्यरत राहणारी व्यवस्था उभी करणे आवश्यक आहे. राष्ट्रहितासाठी जागरूक व्यवस्था उभी राहिली, तरच हा विरोधाभास संपेल आणि भारतात सुराज्य येऊ शकेल!

मुंबईने काही दिवसांपूर्वी एक सिनेमास्टाईल थरार अनुभवला. रोहित आर्य नावाच्या एका व्यक्तीने तब्बल १७ मुलांना ओलिस ठेवत आपल्या मागण्या सरकारपर्यंत पोहोचवण्याचा प्रयत्न केला. पण, ही घटना समोर येताच तुमच्या डोक्यात एका सिनेमाचे नाव हमखास आले असेल ते म्हणजे काही वर्षांपूर्वीच डिस्नी प्लस हॉटेस्टारवर आलेला प्रसिद्ध अभिनेत्री यामी गौतमचा अ थर्सडे. खंया आयुष्यातील घटना सिनेमाच्या एका गोष्टीप्रमाणे वाटावी अशी ही पहिलीच वेळ नव्हे. जेव्हापासून सिनेमा हा लोकांच्या मनोरंजनापेक्षा सुड उगवण्याची प्रेरणा बनला आहे, तेव्हापासून अशा वृत्तीला आळा घालणं कठीण झालं आहे. काही सिनेमे आणि मालिका गुन्हांना प्रवृत्त करतात.

सिनेमा हा समाजाचे प्रतिबिंब असल्याचे आपण आधीपासून ऐकत आलो आहोत. अशामध्ये अनेकदा सिनेमातील अनेक घटना या खंया आयुष्यातील घटनेशी संबंधित किंवा प्रेरित असतात. गेल्या काही दशकांपासून अनेक अशा घटना समोर आल्या आहेत, ज्यामध्ये सत्य घटनेवर आधारित एक गोष्ट आपल्याला मोठ्या पडद्यावर दाखवली जाते. अर्थात, काहीतरी चांगले सकारात्मक विचार किंवा फारफार तर मनोरंजन करण्याचे काम या सिनेमांद्वारे केले जाते. पण, समाजावर पडणारा सिनेमाचा प्रभाव हा गेल्या अनेक दशकांपासून चिंतेचा विषय ठरला आहे. काही सिनेमा किंवा मालिका, या गुन्हेगारीला प्रवृत्त किंवा युक्ती देणाऱ्या ठरल्या आहेत. यामुळे लोकांची मानसिकता आणि काही सिनेमांचा पडणारा प्रभाव हा चर्चेचा विषय ठरला आहे. २०२३ या वर्षात ‘द क्रिमिनोलॉजी परस्पेक्टिव्ह ऑफ क्राइम फिल्म’ या अभ्यासात अभ्यासकांनी म्हटले होते की, त्यांनी केलेल्या सर्वेमध्ये ७० टक्के लोकांनी सिनेमा हा गुन्हांना प्रेरित करतो असा दावा केला होता.

सिनेमांमध्ये दाखवल्या गेलेल्या गोष्टींचे अनुकरण करताना, अनेकदा काही गुन्हे घडल्याचे आपल्या ऐकिवात किंवा नजरेत आलेच असेल. याचे एक ताजे उदाहरण म्हणजे नुकतेच मुंबईतील रोहित आर्य प्रकरण. मुंबईतील गजबजलेल्या पवईसारख्या शहरात एक व्यक्ती आपल्या मागण्या पूर्ण करून घेण्यासाठी १७ लहान मुलांना ओलिस ठेवतो. त्या मुलांना आपल्यासोबत काय होत आहे? याची साधी कल्पनाही नसते. पण, त्यांच्या खाद्यावर बंदूक ठेवून तो प्रशासनाला आपल्या मागण्या पूर्ण करण्यासाठी धमकावत असतो. ही एक गोष्ट एकल्यानंतर एखाद्या सिनेमाची गोष्ट अगेल्यासारखे वाटल्यावाचून राहत नाही. अशीच एक तंतोतंत योजना एका सिनेमात

दाखवली आहे. एका घडलेल्या घटनेवरच तो सिनेमा बनवला असावा पण, असे नव्हे. अशीच एक घटना दाखवणारा सिनेमा, यामी गौतमची प्रमुख भूमिका असलेला, अ थर्सडे हा २०२२ या वर्षात ओटीटीवर प्रदर्शित झाला होता. पण आश्चर्यकारक गोष्ट म्हणजे, रोहित आर्य प्रकरण हे २०२५ च्या ३१ ऑक्टोबर रोजी घडले.

उद्देश वेगळे असले तरी योजना सारखीच, आराखडाही जेमतेम सारखाच. यामी गौतमचे पात्रही शिक्षिकाच, रोहित आर्यही तसं बघायला गेले तर शिक्षकच होता, जो त्या उपस्थित मुलांना त्याच्या आगामी वेब सीरिजसारखे प्रशिक्षण देत असल्याचे त्या मुलांना भासवत होता. अशामध्ये यामी गौतमच्या पात्राप्रमाणेच त्याने मुलांच्या नावाने प्रशासनाला धमक्या देऊन आ पा ल र् टा मागण्या पुढे ठेवू पाहिल्या. पण, तो तेव्हा हे विसरला की, सिनेमा आणि खंया आयुष्यात मोठा फरक असतो. एकीकडे सिनेमात गौतमच्या पात्राला न्याय मिळतो. पण दुसरीकडे खंया आयुष्यात रोहित आर्यचा एकाऊंटरमध्ये मृत्यू होतो. त्यानंतर असे

सिनेमा, वेबसीरिजचे समाज मनावर होणारे घातक परिणाम

म्हटले गेले की, रोहित आर्यने ही सर्व योजना सिनेमापासून आखल्याची चर्चा सुरू झाली. पण, यामध्ये किती तथ्य हे सांगता येणे कठीण. पण, यावेळी सध्याच्या घडीला पहिल्यांदाच लोकांना विचार करण्यास भाग पाडले की, होऊन गेलेला सिनेमा आणि घडलेली घटना यामध्ये एवढे साधर्म्य कसे? पण, सिनेमात घडलेल्या त्या घटनेचा विद्यार्थ्यांवर आणि पालकांवर नंतर काय परिणाम होतो? याची मात्र जाणीव खंया आयुष्यात विचार केल्यावर भयावह चित्र समोर येते.

२०२२ मध्ये एका प्रकरणाने संपूर्ण देश हादरला होता. महाराष्ट्रातील पालघरमध्ये राहणारी श्रद्धा वालकर ही आपल्या लिव्ह-इन पार्टनरसोबत दिल्ली येथे राहत होती. ती बेपत्ता असल्याचे समोर आल्यानंतर वडिलांनी पोलिसांकडे तक्रार दिली आणि यातून जे समोर आले ती धक्कादायक होते. तपासातून समोर आले की, श्रद्धा वालकरची हत्या ही त्याचा प्रियकर आफताब अमीन पूनावालाने केली होती. यावेळी आफताबने तिची गळ्या दाबून

टिकवण्यासाठी पक्षातील ऐक्य आवश्यक आहे आणि तेच आज शिंदे यांच्या शिवसेनेत सर्वाधिक डबमळीत झालेले दिसून येते.

महाराष्ट्रातील सत्तेचा राजकीय पट सतत बदलत असताना महायुतीतील तीन प्रमुख घटक – एकनाथ शिंदे यांची शिवसेना, भारतीय जनता पक्ष आणि अजित पवार यांच्या नेतृत्वाखालील राष्ट्रवादी काँग्रेस – यांच्यातील नातेसंबंध दिवसेंदिवस गुंतागुंतीचे होत आहेत. एकत्रितपणे सत्ता उपभोगत असताना सार्वजनिकरीत्या उमटणारे वाद, टोला-टिप्पण्या आणि परस्परवरील नाराजी, विशेषतः शिवसेनेत वाढत चाललेली अस्वस्थता, हे आगामी निवडणुकांच्या पाश्र्वभूमीवर अत्यंत चिंताजनक आहे. भाजपच्या नेत्यांकडून झालेली प्रसंगी टीका, महत्त्वाच्या निर्णयांत शिवसेनेची मागे पडलेली भूमिका, तसेच मंत्रिमंडळात अपेक्षित तितकी प्रतिष्ठा न मिळाल्याच्या चर्चा, यामुळे शिवसेनेतील खासदार-आमदारांमध्ये अस्वस्थता वाढली आहे. ‘सत्तेत आहोत, पण निर्णय कुठे आपल्या हातात आहेत?’ असा सूर आळवला जात आहे. महायुतीतल्या या अंतर्गत संघर्षाची सार्वजनिक झलक नुकत्याच झालेल्या सभांमध्येही दिसली, जिथे शिवसेनेला आणि भाजप नेत्यांत टोलेबाजी उफाळून आली. त्यात शिवसेनेचे अनेक नेते भाजपशी जवळीक साधून आहेत. त्यामुळे टाकरेंच्या शिवसेनेला जय महाराष्ट्र करत स्वतःची शिवसेना स्थापन करणाऱ्या एकनाथ शिंदे यांना आता आपलेच शिलेदार नवी खेळी खेळतील आणि शिवसेना एकाकी पडेल, अशी भीती सतावणे स्वाभाविक आहे.

महायुतीतील तणाव लगेच वाढणार नाही, पण तो वाढत गेला तर आगामी निवडणुकीत त्याची मोठी राजकीय किंमत महायुतीला मोजावी लागू शकते. सत्तेची एकजूट टिकवण्यासाठी परस्परांतील मतभेद सोडवणे, निर्णय प्रक्रियेत पारदर्शकता ठेवणे आणि सर्व घटक पक्षांना समान प्रतिष्ठा देणे आवश्यक ठरणार आहे. त्यात जानेवारी २०२६ मध्ये पक्ष व चिन्ह याचा निकाल सर्वोच्च न्यायालय देणार आहे. सर्वोच्च न्यायालयाचा निकाल काय असेल हे गुलदस्त्यात असले तरी तुम्ही-आम्ही समजू शकतो. तरीही निकाल शिंदेच्या शिवसेनेविरोधात गेला तर मात्र शिवसेनेला भाजपमध्ये विलीन होणे हाच पर्याय राहील. एकीकडे भाजपशी शीतयुद्ध, पक्षांतर्गत वादावादी आणि सर्वोच्च न्यायालयाच्या निकालाची टांगीत तलवार यामुळे शिवसेना अस्वस्थ झाली आहे, हेही तितकेच खरे.

झोपेतच मारले होते. यामुळे तो गँगस्टर तर नाहीच, पण सीरियल किलर बनला.

अनेक सिनेमांमध्ये प्रेमभंग आणि हिरोचा नकार न घचवणे, तसेच त्यासाठी वाटले ते करणे हे ज्याप्रकारे दाखवले जाते. त्याचा समाजावर खासकरून मुलांवर कसा परिणाम होतो? याची तर अनेक उदाहरणे आहेत. सर्वात प्रसिद्ध म्हणजे २०१९ मधील उत्तर प्रदेशात झालेली हत्या. अश्विनी कश्यप उर्फ जॉनी दादा नावाच्या एका व्यक्तीने दुबईतील फ्लायट अटेंडंट नीतिका शर्मा नावाच्या मुलीची हत्या केली. तिच्यावर तो प्रेम करत होता. पण तिचे दुर्स्याच सोबत लग्न होणार असल्याचे कळल्यानंतर कश्यपने तिची हत्या केली. गुन्हानंतर त्याने शाहीद कपूरच्या कबीर सिंगमधील संवाद वापरत टिकटोकर एक व्हिडिओ पोस्ट केला. तसेच, दुसरीकडे २०१६ मध्ये स्नॅपडीलची आयटी ईजिनियर दिप्ती सरना प्रकरणात आरोपीने २९९३ मध्ये आलेल्या शाहरुख खानच्या डर सिनेमातून प्रेरणा घेत अपहरण केले. अशी बरीच प्रकरणे देशाच्या कानाकोपऱ्यात पहायला मिळतील, जिथे एकतर्फी प्रेमाचा उतारा काढण्यासाठी अनेकांनी सिनेमांच्या युक्त्यांचा सहारा घेतला आहे.

जेव्हापासून सिनेमा हा लोकांच्या मनोरंजनापेक्षा सुड उगवण्याची प्रेरणा बनला आहे, तेव्हापासून अशा वृत्तीला आळा घालणे खर्च कठीण झालं आहे. कारण, काही सिनेमे आणि मालिका अशा काही बनवल्या जातात ज्या अशा गुन्हांना प्रवृत्त करण्याचे काम करतात. पूर्वी सिनेमा हा समाजाचा आरसा मानला जात होता. पण, सध्याच्या काळात सिनेमा हा फक्त पैसे कमावण्याचे साधन नसून काही जणांसाठी तो जीवनात थोड्या काळासाठी का होईना पण आनंद, मानसिक समाधान मिळवण्याचे एक सोपे साधन बनला आहे. यामध्ये सिनेमा बनवताना व्यावसायिक बाबी लक्षात घेता विचार आणि त्यातील कृतींचे परिणाम यावर सध्याच्या काळात खूप कमी लक्ष दिले जाते. अशामध्ये बहुतांश लोक हे सिनेमातील सकारात्मक गोष्टी आत्मसात करतात. तर काही नकारात्मक गोष्टी अंगी उतरून त्याचे अनुकरणही करतात. मग प्रश्न पडतो की, यावर उपाय काय? तर सिनेमा बघताना सर्व बाजू समजून काय चांगले, काय वाईट, कोणत्या कृतींचे परिणाम कसे होतील, यावर इतरांशी चर्चा करणे हा एक उपाय असू शकतो. मग ती आपली हत्ये असोत, पालक असोत, भावंडे असोत किंवा मित्रमंडळी. कारण, काळजी घेतली नाही तर पडद्यावरचे जग जेवढे रोमहर्षक वाटते, तेवढेच ते खऱ्या आधुनिक एक भयानक चित्र बनून समोर येऊ शकते.

भीतीतून मुक्ती

संध्याकाळी एक श्रीमंत पाहुणा आश्रमात आला. पाहुणा थोडा भ्यायलेला वाटत होता. त्याला गुरुदेव ांना एकांतातच भेटायचे होते. त्याची समस्या त्याला कुणासमोर सांगायची नव्हती. साधकाने गुरुदेवांशी संपर्क साधला. साधक पाहुण्याला गुरुदेवांपाशी घेऊन गेला. चिंतन कक्षात गुरुदेव बसले होते. पाहुणा त्यांच्यासमोर बसला. गुरुदेवांनी मंद रिमत केलं. पाहुणा म्हणाला, ‘मला माझी समस्या नीट मांडता येणार नाही तरी प्रयत्न करतो. समजून घ्या.’ एक क्षण थांबून तो पुढे म्हणाला, ‘मला अध्यात्माची आवड आहे आणि प्रसिद्धीची तर खूपच आवड आहे. मला संपत्ती जमवायला आणि ती वाढवायला आवडतं, तर कधी तरी दानधर्म करायलाही आवडतं. मला यातली एक गोष्ट आवडत असते तेव्हा दुसऱ्या गोष्टीविषयी माझ्या मनात तिरस्कार निर्माण होतो. म्हणजे मी प्रसिद्धीसाठी प्रयत्न करत असतो तेव्हा मला अध्यात्म अभिय असतं. आणि जेव्हा सत्यंग करतो, तुमची प्रवचनं ऐकतो तेव्हा, मीच करत असलेल्या माझ्या प्रसिद्धीविषयी माझ्या मनात चीड निर्माण होते. मग माझाच मला राग येऊ लागतो. गुरुदेव, मला नेमकं काय आवडतं आणि का आवडतं, हे न कळल्याने मला आता कुठलीही कृती करताना भीती वाटते. आपण काही तरी आततायीपणा करून सर्वस्व हरवून बसू, अशी ही भीती वाटते. गुरुदेव, या भीतीपासून मला मुक्तता हवी आहे. असं आत्मविश्वास हरवून जगणं मला शक्य नाही. मला यातून बाहेर काढा. मला मार्ग दाखवा.’ गुरुदेव मंद रिमत करत म्हणाले, ‘खरं काय? हे जर ओळखायचं असेल तर आपल्याला आपल्या भीतीवर लक्ष ठेवलं पाहिजे.’ पाहुणा हात जोडून म्हणाला, ‘गुरुदेव, मला समजेल असं सांगा.’ गुरुदेव म्हणाले, ‘भीती वाटण्यामागे दोन शक्यता असू शकतात. एक, आपल्याजवळ जे काही आहे ते गमावण्याची भीती. आणि दुसरं, जे मिळविण्यासाठी आपण अपरंपार प्रयत्न करत आहोत ते बहुधा मिळणारच नाही याची भीती.

२८७ उमेदवार नगरपरिषद निवडणुकीच्या रिंगणात

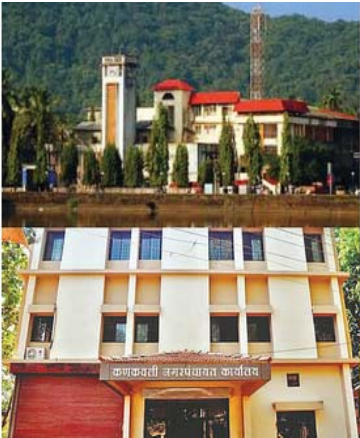
१८ नगराध्यक्ष, तर २७९ नगरसेवक... प्रचाराला वेग

■ **बातमी /लेख, प्रीती दिपक नाईक**

जिल्ह्यातील तीन नगरपरिषदा आणि एक नगरपंचायतमधील लढतीचे चित्र आता स्पष्ट झाले आहे. जिल्ह्यात चारही ठिकाणी मिळून ३१ उमेदवारांनी आपले उमेदवारी अर्ज मागे घेतले असून नगराध्यक्षपदासाठी आता १८ आणि नगरसेवकपदासाठी २७९ असे एकूण २८७ उमेदवार निवडणूक रिंगणात राहिले आहेत. कणकवलीत नगराध्यक्षपदाचे डमी उमेदवार सौरभ पारकर यांनी आपला उमेदवारी अर्ज मागे घेतला, तर नगरसेवक पदासाठी इच्छुक असलेल्या १३ जणांनी आपले उमेदवारी अर्ज मागे घेतले आहेत.

सावंतवाडीत नगरसेवक पदाच्या आठ जणांनी, वेंगुल्यात तीन तर मालवणमध्ये सहा जणांनी आपले उमेदवारी अर्ज मागे घेतले. कणकवलीत नगराध्यक्षपदासाठी तीन उमेदवार, सावंतवाडी आणि वेंगुल्यात प्रत्येकी सहा, तर मालवणमध्ये तीन उमेदवार रिंगणात आहेत.

नगरसेवकपदासाठी कणकवली ३६, सावंतवाडी ८६, वेंगुलें ८६ आणि मालवण

६१ असे एकूण २५९ उमेदवार रिंगणात आहेत. सावंतवाडीतून नगराध्यक्षपदासाठी भाजपकडून उमेदवारी न मिळाल्याने माजी उपनगराध्यक्ष अन्नपूर्णा कोरगावकर यांनी अपक्ष म्हणून दाखल केलेला उमेदवारी अर्ज मागे न घेता तसाच कायम ठेवत बंडखोरी केली आहे.

कॉर्नर सभेचे आयोजन
दरम्यान, जिल्ह्यातील चारही

ठिकाणच्या निवडणुकीचे चित्र आता स्पष्ट झाले असून उमेदवारांनी आपापल्या प्रचाराचा धडाका सुरू केला आहे. सध्या प्रत्येक पक्ष घरभेटींवर भर देत असून शेवटच्या आठवड्यात सर्वच पक्षांनी 'कॉर्नर सभा' आयोजित केल्या आहेत.

नितेश राणे यांची टीका
कणकवलीत तुम्हाला शिंदे सेना चालते, मालवणात का नाही? असा

बीएमडब्ल्यू कार,लाखोंचे दागिने अन् आयफोन रीलस्टारने इन्स्टाग्रामवर गर्भश्रीमंत मुलींना पटवून माया जमवली

■**डॉंबिवली। प्रतिनिधी,**

सोशल मीडियावर स्वतःला रील स्टार म्हणून मिरवणाऱ्या शैलेश रामुगडे या युवकाचा मोठा गैरप्रकार समोर आला आहे. त्याने इन्स्टाग्रामवरून उच्चशिक्षित, मोठ्या कंपनीत नेकरी करणाऱ्या तरुणींशी मैत्री केली. त्यानंतर तरुणांना प्रेमाच्या जाळ्यात अडकवून त्यांच्याकडून पैसे, दागिने हडपवले आहेत. या प्रकरणी रीलस्टारला पोलीसांनी अटक केली आहे. विष्णुनगर पोलिसांनी रीलस्टारकडून ३७ लाखांचे दागिने, १ कोटी रुपये किमतीची बीएमडब्ल्यू कार आणि चार महागडे आयफोन जप्त केले आहेत.

प्रेमाच्या जाळ्यात ओढून कोट्यावधींची माया जमवली

डोंबिवलीतील एका उच्चभ्रू कुटुंबातील तरुणीचे महागडे दागिने अचानक गायब झाल्याची घटना घडली. चौकशीदरम्यान तरुणीने ते दागिने आपल्या प्रियकराला म्हणजे शैलेश रामुगडाला दिल्याचे सांगितल्यावर कुटुंबियांनी लगेच पोलिसांकडे धाव घेतली. शैलेशने स्वतःला प्रसिद्ध रील स्टार, दोन वेबसीरीजमध्ये काम केलेला कलाकार म्हणून दाखवत अनेक तरुणांना फसविले असल्याचा आरोप आहे. यापूर्वीही ठाण्यातील कापूरबावडी पोलीस ठाण्यात दोन महिलांची फसवणूक केल्याचे गुन्हे त्याच्यावर दाखल आहेत.

पोलिसांनी राहत्या घरातून उचललं

वरिष्ठ पोलीस निरीक्षक राम चोपडे आणि पोलीस निरीक्षक गहिनीनाथ सजेरॉव गमे यांच्या

मार्गदर्शनाखाली तपास सुरू झाला. तपासात डॉंबिवलीतल्या अनेक तरुणींना शैलेशने अशाच प्रकारे फसवल्याचे समोर आले. ठाण्यातील हिरानंदानी येथील त्याच्या राहत्या घरातून त्याला अटक करण्यात आली. त्याच्याकडून दागिने, बीएमडब्ल्यू कार आणि महागडे आयफोन जप्त करण्यात आले आहेत.

असंख्य तरुणांना प्रेमाच्या जाळ्यात ओढून कोट्यावधी जमवले

शैलेश इन्स्टाग्रामद्वारे तरुणींशी संपर्क करायचा. प्रेमाचा दिखावा करून “ईडीची रेड पडली” “घरी प्रॉब्लेम आहे”, “पैशांची तातडीची गरज आहे” अशा असंख्य बहाण्यांनी तो पैसे व दागिने उकळून घायचा. फसवणूक तारुणींमध्ये उच्चशिक्षित तसेच आयटी क्षेत्रात उच्च पदावर कार्यरत तरुणींचाही समावेश आहे. सहाय्यक पोलीस आयुक्त सुहास हेमाडे यांनी सांगितले की, या प्रकरणात अजून तक्रारी येण्याची शक्यता आहे. या घटनेमुळे परिसरात मोठी खळबळ उडाली आहे.

धुळ्यात चोरीच्या संशयावरून १४ वर्षीय अल्पवयीन मुलासोबत राक्षसी कृत्य

■**धुळे। प्रतिनिधी,**

धुळे जिल्ह्यातील शिरपूर तालुक्यात १४ वर्षीय अल्पवयीन मुलावर झालेल्या अमानुष अत्याचाराने संपूर्ण परिसर हादरला आहे. ट्रॅक्टरचे लाईट चोरल्याच्या केवळ संशयावरून दोन व्यक्तींनी या मुलाचे अपहरण करून त्याला लोखंडी बैलगाडीला बांधत खालून आग लावल्याची धक्कादायक माहिती समोर आली आहे. मुलगा गंभीर भाजल्याने त्याच्यावर शिरपूर उपजिल्हा रुग्णालयात उपचार सुरू आहेत.

अपहरण करून शेतात नेलं, लोखंडी बैलगाडीला बांधलं

सातपूर गावातील हिमांशू नावाचा मुलगा अचानक बेपत्ता झाला. बराच

पोलिसांची तत्काळ कारवाई

शिरपूर शहर पोलिसांनी दोन्ही आरोपींना अटक केली आहे. त्यांच्यावर अपहरण, जीव घेण्याचा प्रयत्न तसेच बालसंरक्षण कायद्याअंतर्गत गंभीर गुन्हे दाखल करण्यात आले आहेत. परिसरात या घटनेविरोधात तीव्र संताप व्यक्त होत असून कठोर कारवाईची मागणी होत आहे.

बसवून अपहरण केले. त्यानंतर शिरपूर-जळोद रस्त्यालगतच्या भामपूर शिवारातील वीटभट्टी परिसरात नेऊन मुलाला बेदम मारहाण करण्यात आली. याच दरम्यान मुलाला लोखंडी बैलगाडीला घट्ट बांधण्यात आले आणि तेथील गाडीखाली आग लावण्यात आली. आगीच्या तापमानाने गाडीचा

बापानेच मुलाच्या डोक्यात विट घालून दोघांना हाताशी धरत संपवलं

■**मुंबई। प्रतिनिधी,**

उत्तर प्रदेशातील बिजनौरमध्ये वडिलांनी दोन मित्रांच्या मदतीने आपल्याच लेकाची हत्या केली आहे. त्यानंतर वडिलांनी दोघांविरुद्ध मुलाच्या हत्येचा गुन्हा दाखल केला. पोलिसांनी या प्रकरणाचा तपास केला असता, संशयाची सुई ही थेट वडिलांवर गेली. त्यानंतर वडिलांनी आपल्या गुन्हाचा कबुलीनामा दिला. हत्या करण्यात आलेल्या मुलाचं नाव सलमान असे होते. तर हत्या करणाऱ्या वडिलांचे नाव नफीस, तर इतर दोघांचे नाव शामशाद आणि महावीर असे आहे.

नेमकं प्रकरण काय ?

या प्रकरणात नफीस, शामशाद आणि महावीर यांना अटक करण्यात आली आहे. हे प्रकरण बिजनौर जिल्ह्यातील स्योहार पोलीस ठाणे हद्दीतील बुधेरन गावातील आहे. ९ नोव्हेंबर रोजी एका आंब्याच्या बागेत प्लास्टिकच्या पिशवीत पॅक केलेला सलमानचा मृतदेह आढळल्याने परिसरात एकच खळबळ उडाली.

लोखंडी पत्रा तापला आणि हिमांशूलाही गंभीर चटके बसले. भीतीने त्याने 'लाईट आणून देतो' असे सांगून सुटकेची विनंती केली. एका क्षणी संधी साधून त्याने तिथून पळ काढला आणि घरी पोहोचत सर्व तपशील आई-वडिलांना सांगितला.

मेलास तर जेसीबीने खड्डा खणून गाडून टाकू

रुग्णालयात दाखल केल्यानंतर मुलाच्या मामाने दिलेल्या माहितीनुसार, आरोपींनी हिमांशूला निर्घृण मारहाण करत “कबुली दिली नाही तर अजून जाडू” अशी धमकी दिली. इतकंच नव्हे तर, “हा मेला तर जेसीबीने खड्डा खणून गाडून टाकू”, अशी धमकीही दिल्याचे सांगितले.

नातेवाईकांशी शरीरसंबंध ठेवायचा. तो चारित्र्यहीन असून त्याने आपल्या बहिणीला देखील सोडलं नसल्याचं वडील नफीस यांनी सांगितलं.

वडिलांनी पुढे सांगितलं की, त्याचे मित्र शमशाद आणि महावीर यांना हाताशी धरत सलमानला मारहाण करण्याचा कट रचला. त्यानंतर, आम्ही तिघांनी त्याचा गळ्या दाबून खून केला आणि नंतर विटेनं हल्ला करत त्याची हत्या केली. नंतर तो मृतेदह प्लास्टिकच्या पिशवीत भरून अंब्याच्या बागेत फेकून दिला. या प्रकरणात पोलिसांनी सलमानवर हल्ला करत वीट जप्त केली आणि शमशाद आणि महावीर उर्फ पप्पूलाही ताब्यात घेत अटक केली.

हे दैनिक मालक, मुद्रक, प्रकाशक व संपादक - डॉ. श्री. दिपक मोरेश्वर नाईक यांनी सोमाणी प्रिंटींग प्रेस, कार्यालय - गाला नं. ४, एन. के. इंडस्ट्रीयल इस्टेट, प्रवासी इंडस्ट्रीयल इस्टेटच्या बाजुला, गेट नं. २, गोरेगाव (पूर्व) मुंबई ४०००६३ (महाराष्ट्र) , येथे छापून रुम नं. १०३, कुणाल कुटीर बी बिल्डींग, नवघर रोड, हनुमान मदिराजवळ, भाईंदर (पूर्व), जि. ठाणे ४०११०५ (महाराष्ट्र) येथे प्रसिद्ध केले. संपादक - डॉ. श्री. दिपक मोरेश्वर नाईक, पीआरबी कायद्यानुसार संपादकीय जबाबदारी यांची राहिल, सर्व वाद आणि दावे ठाणे न्यायालयीन कक्षच्या आधील राहतील. (या वर्तमानपत्रात प्रसिद्ध होणाऱ्या बातम्या /लेख / जाहिराती यांची जबाबदारी संबंधीत वार्ताहर, लेखक, आणि जाहिरात प्रतिनिधी यांच्यावर राहिल.) भ्रमणध्वनी - ७४००००१४७४. Email : marathiekikaran2021@gmail.com

Printed , Published and Owned by **Dr. Mr. Deepak Moreshwar Naik**. Printed at **SOMANI PRINTING PRESS**, OFFICE - Gala No. 4, Near N.K. Industrial Estate, Near Pravasi IndustrialEstate, Gate No.2, Goregaon (E), Mumbai 400 063, Maharashtra, Published at Room No. 103, Kunal Kutir, B Building , Navghar Road, Near Hanuman Mandir, Bhayander (East) Dist - Thane, PinCode 401 105, Maharashtra. Editor : Dr. Mr. Deepak Moreshwar Naik, Mo.7400001474, Email Id : marathiekikaran2021@gmail.com

शहाड उड्डाणपुलावर ‘दुहेरी उद्धाटन’चा तमाशा

भाजप आणि शिवसेना/टीओकेमध्ये श्रेयवादाचे नवे रणांगण पेटले

■**उल्हासनगर। प्रतिनिधी,**

उल्हासनगर-कल्याण

परिसरातील

वाहतूककोंडी कमी करण्यासाठी अत्यंत महत्त्वाचा मानला जाणारा शहाड उड्डाणपूल अखेर पूर्णत्वास आला असला तरी त्याच्या एकाच दिवशी दोन वेळा झालेल्या उद्घाटनामुळे निर्माण झालेल्या राजकीय कोंडीची सुटका होताना दिसत नाही. पुलाचा वापर जनता करणार यापेक्षा उद्घाटन कोण करणार? यावरून तीन पक्षांमध्ये अक्षरशः ‘रोमहर्षक राजकारण’ रंगले आहे. वाहतूक दळणवळणासाठी अत्यावश्यक असलेला हा पूल अखेर कार्यान्वित झाला असला तरी श्रेयवादाचा ज्वलंत मुद्दा मध्यभागी आला आहे. पायाभूत सुविधेचा हा प्रकल्प पूर्ण झाल्यानंतर त्याचे श्रेय कोणाला मिळणार यावरून भाजप आणि शिवसेना/टीओके गटातील जुने राजकीय वातावरण पुन्हा तापले आहे.

श्रेयवादाचे राजकारण की विकासाचा सोहळा?

या पुलाच्या बांधकामासाठी अनेक तांत्रिक अडथळे पार करावे लागले तसेच कामाला अनेक वेळा विलंबही झाला. मात्र आता काम पूर्ण झाल्यानंतर जनतेसाठी सुविधा उपलब्ध करून देण्याच्या ऐवजी राजकीय श्रेय मिळवण्यासाठीच पक्षांमध्ये स्पर्धा लागलेली दिसत आहे. तिसरे उद्घाटन सोमवारी आमदार कुमार आयलानी यांच्या हस्ते या सर्व गवरोळीनंतर सोमवारी सकाळी अजून एक अधिकृत उद्घाटन होणार असल्याची माहिती मिळाली आहे. आमदार कुमार आयलानी यांच्या कार्यालयाने दिलेल्या माहितीनुसार नियोजित कार्यक्रमानुसार सोमवारी सकाळी पुलाचे उद्घाटन करण्यात येणार आहे. यामुळे राजकीय वातावरणात आणखी धुरळ उडणार हे निश्चित.

शहाड उड्डाणपुलाचे

सोमवारी, २४ नोव्हेंबर रोजी

सकाळी करण्याची योजना आधीच जाहीर करण्यात आली होती. मात्र भाजपने अचानक रविवारी

दुपारीच कार्यक्रम जाहीर करून फित कापत उद्घाटनाचा सोहळा उरकला. काही तासांतच शिवसेना/टीओके गटानेही आपले स्वतंत्र उद्घाटन करून प्रतिउद्घाटनाचा ‘शो’ केला. एकाच पुलाचे एका दिवसात दोनवेळा उद्घाटन झाल्याने नागरिकांमध्ये नेमका अधिकृत सोहळा कोणता? याबाबत संभ्रम निर्माण झाला. शहाड उड्डाणपुलामुळे वाहतुकीला दिलासा मिळणार हे निश्चित असले तरी सध्या पुलावर प्रत्यक्ष वाहतूक कमी आणि श्रेयवादासाठीची राजकीय वाहतूककोंडी अधिक दिसत आहे. आगामी निवडणुकांच्या पार्श्वभूमीवर या प्रकल्पावरून राजकीय तापमान किती वाढते, हे पाहणे औत्तुक्याचे ठरणार आहे.

उल्हासनगरमध्ये अंतिम तारखेनंतरही ६४ नव्या नावांचा समावेश! मतदार यादीत संशयास्पद फेरफार

■**उल्हासनगर। प्रतिनिधी,**

उल्हासनगर

महापालिकेच्या

निवडणुकीत मतदार यादीत मोठा घोळ समोर आला असून, १ जुलै २०२५ ही अंतिम तारीख असतानाही त्यानंतर ६४ नव्या नावांचा समावेश झाल्याचा धक्कादायक प्रकार उघडकीस आला आहे. या संदर्भात मनसे नेते सचिन कदम यांनी गंभीर अनियमितेचा आरोप करत राज्य निवडणूक आयोगाला थेट सवाल केला आहे. या उघडकीमुळे उल्हासनगरमधील निवडणूक प्रक्रियेच्या

पारदर्शकेतेवरच प्रश्नचिन्ह निर्माण झाले आहे. राज्यातील २९ महानगरपालिकांच्या सार्वत्रिक निवडणुकांसाठी मतदार यादी तयार करण्याचा कार्यक्रम राज्य निवडणूक आयोगाने जाहीर केला होता. त्यानुसार १ जुलै २०२५ पर्यंत असलेली मतदार यादीच निवडणुकांसाठी ग्राह्य धरण्यात आली. मात्र, उल्हासनगर महापालिकेच्या यादीत या नियमाला हरताळ फासल्याचे चित्र समोर आले आहे. अलीकडेच आयोगाने सर्व २९ महापालिकांच्या प्रारूप मतदार याद्या जाहीर केल्या असून, त्यात

नराधम बापाला न्यायालयाकडून १७८ वर्षांच्या तुरुंगवासाची शिक्षा!

■**मुंबई। प्रतिनिधी,**

बाप आणि मुलीच्या नात्याला काळीमा फासणारी धक्कादायक बातमी समोर आली आहे. केरळमध्ये वडिलांनीच आपल्या ११ वर्षीय मुलीवर लैंगिक अत्याचार केल्याचं वृत्त आहे. मंजरी येथील एका पोक्सो न्यायालयाने आपल्या ११ वर्षांच्या मुलीवर बलात्कार केल्याप्रकरणी ४० वर्षीय वडिलांना १७८ वर्षांच्या तुरुंगवासाची शिक्षा सुनावली आहे. यासंबंधी न्यायाधीश एएम अशरफ यांनी आरोपीला ११ लाख रुपयांचा दंडही ठोठावला असल्याची माहिती आहे.

आपल्याच मुलीवर तीन वेळा बलात्कार

उल्हासनगरची यादी प्रसिद्ध होताच मनसे नेत्यांनी तिचा सखोल अभ्यास केला. कदम यांच्या म्हणण्यानुसार, १७ ते २१ नोव्हेंबर २०२५ या केवळ पाच दिवसांत ६४ नवी नावे मतदार यादीत समाविष्ट झाल्याचे स्पष्ट झाले आहे. १७ नोव्हेंबरला दाखल झालेला अर्ज केवळ एका दिवसात पडतळावणीसह मंजूर होऊन नाव यादीत समाविष्ट झाल्याचा आरोप त्यांनी केला. हे कारवाईचे संशयास्पद वेगवान स्वरूप असून, हूनियम मोडून अंतिम तारखेनंतर नावे कशी काय समाविष्ट झाली? हा प्रकर नेमका कोणाच्या

प्रकरणातील आरोपी व्यक्तीने जानेवारी २०२२ ते जानेवारी २०२३ दरम्यान आपल्याच घरात त्याच्या अल्पवयीन मुलीवर तीन वेळा बलात्कार केला. इतकेच नव्हे तर, पीडितेने तिच्या वडिलांच्या घाणेरड्या कृत्याबाबत कोणाला सांगितलं तर तिला ठार मारण्याची धमकी सुद्धा त्याने दिली. आता, न्यायालयाकडून आरोपी वडिलांना पोक्सो कायद्याच्या गंभीर कलमाखाली ४० वर्षांची शिक्षा सुनावण्यात आली आहे.

४० वर्षांचा तुरुंगवास

आरोपी व्यक्तीला हल्ला आणि गुन्हेगारी धमकी दिल्याबद्दल पाच वर्षांच्या तुरुंगवासाची शिक्षा सुनावण्यात आली, तसेच स्वतःच्या अल्पवयीन मुलीला ओलीस ठेवल्याबद्दल तीन वर्षांची वेगळी

“जावयाने मुलीचं नाकच कापून टाकलं...” सासूने गंभीर आरोप करत पोलिसात केली तक्रार!

■**मुंबई। प्रतिनिधी,**

उत्तर प्रदेशातील अमेठी जिल्ह्यात पती आणि पत्नीमधील कौटुंबिक वादातून भयानक घटना घडल्याची बातमी समोर आली आहे. या वादात तरुणाने आधी पत्नीला लाथा-बुक्क्यांनी बेदम मारहाण केली. इतकेच नव्हे तर, मारहाणीत पतीने त्याच्या पत्नीचं नाक कापून टाकल्याचा आरोप करण्यात आला आहे. या घटनेत गंभीररित्या जखमी झालेल्या महिलेला तातडीने रुग्णालयात नेण्यात आलं. सध्या, पीडितेची प्रकृती गंभीर असल्याची माहिती आहे.

संबंधित घटनेसंदर्भात महिलेच्या आईने पोलिसात तक्रार दाखल केली असून पोलिसांनी तक्रारीच्या आधारे आरोपीविरुद्ध गुन्हा दाखल केला आहे. आता, पोलीस आरोपीचा शोध घेत आहेत. मिळालेल्या माहितीनुसार, राजेंद्र साहू नावाच्या तरुणाने सुनीता नावाच्या महिलेसोबत दहा वर्षांपूर्वी लग्न केलं होतं. या जोडप्याला तीन मुलं आहेत. शिवीगाळ करत लाथा-बुक्क्यांनी मारहाण प्रकरणातील पीडितेच्या आईने पोलिसांना दिलेल्या माहितीनुसार, सोमवारी दुपारी जवळपास 4 वाजताच्या सुमारास राजेंद्र आणि सुनीतामध्ये काही कारणांवरून मोठा वाद झाला. हा वाद इतका टोकाळा पोहोचला की, राजेंद्रने रागाच्या भरात पीडितेसोबत भयानक कृत्य केलं. त्याने सुनीताला शिवीगाळ केली आणि निर्घृणपणे लाथा-बुक्क्यांनी तिला मारहाण केली. त्यानंतर तिने घरात असलेल्या धारदार शस्त्राने सुनीतावर हल्ला केला आणि तिचं नाक कापून टाकल्याचा आरोप आहे. या गंभीर हल्ल्यानंतर पीडिता रक्तबंबाळ अवस्थेत खाली कोसळली.

घटनेचा आरडाओरडा ऐकून शेजारी राजेंद्रच्या घरी

पोहोचले आणि सुनीताला तातडीने रुग्णालयात नेण्यात आलं. पीडितेच्या शरीरावरील गंभीर जखमा आणि अधिक रक्तस्त्राव लक्षात घेऊन डॉक्टरांनी तिला प्राथमिक उपचारानंतर गौरीगंज जैरींगजहून रीफर केलं. गौरीगंजहून तिला पुढील उपचारांसाठी रायबरेली येथील एम्स येथे पाठवण्यात आलं. सध्या तिच्यावर उपचार सुरू असून तिची प्रकृती गंभीर असल्याचं सांगितलं जात आहे.

दरम्यान, महिलेकी आई पोलिसांना म्हणाली की, "साहेब ! माज्या जावयाला पकडा. त्याने माज्या मुलीला मारहाण केली आणि तिचं नाक कापलं. त्याला शिक्षा व्हायलाच हवी. त्याच्यामुळे माझी मुलगी रुग्णालयात गंभीर अवस्थेत आहे."

पोलिसांनी दिलेल्या माहितीनुसार, जखमी महिलेच्या आईने पोलिसात दिलेल्या तक्रारीवरून, आरोपी पती राजेंद्र साहूविरुद्ध गंभीर आरोपांखाली गुन्हा दाखल करण्यात आला आहे. संबंधित घटनेपासून आरोपी फरार आहे आणि त्याला अटक करण्यासाठी पोलिसांचे पथक तयार करण्यात आले आहेत. लवकरच आरोपीला अटक केली जाणार असल्याची माहिती पोलिसांनी दिली.

हे दैनिक मालक, मुद्रक, प्रकाशक व संपादक - डॉ. श्री. दिपक मोरेश्वर नाईक यांनी सोमाणी प्रिंटींग प्रेस, कार्यालय - गाला नं. ४, एन. के. इंडस्ट्रीयल इस्टेट, प्रवासी इंडस्ट्रीयल इस्टेटच्या बाजुला, गेट नं. २, गोरेगाव (पूर्व) मुंबई ४०००६३ (महाराष्ट्र) , येथे छापून रुम नं. १०३, कुणाल कुटीर बी बिल्डींग, नवघर रोड, हनुमान मदिराजवळ, भाईंदर (पूर्व), जि. ठाणे ४०११०५ (महाराष्ट्र) येथे प्रसिद्ध केले. संपादक - डॉ. श्री. दिपक मोरेश्वर नाईक, पीआरबी कायद्यानुसार संपादकीय जबाबदारी यांची राहिल, सर्व वाद आणि दावे ठाणे न्यायालयीन कक्षच्या आधील राहतील. (या वर्तमानपत्रात प्रसिद्ध होणाऱ्या बातम्या /लेख / जाहिराती यांची जबाबदारी संबंधीत वार्ताहर, लेखक, आणि जाहिरात प्रतिनिधी यांच्यावर राहिल.) भ्रमणध्वनी - ७४००००१४७४. Email : marathiekikaran2021@gmail.com

Printed , Published and Owned by **Dr. Mr. Deepak Moreshwar Naik**. Printed at **SOMANI PRINTING PRESS**, OFFICE - Gala No. 4, Near N.K. Industrial Estate, Near Pravasi IndustrialEstate, Gate No.2, Goregaon (E), Mumbai 400 063, Maharashtra, Published at Room No. 103, Kunal Kutir, B Building , Navghar Road, Near Hanuman Mandir, Bhayander (East) Dist - Thane, PinCode 401 105, Maharashtra. Editor : Dr. Mr. Deepak Moreshwar Naik, Mo.7400001474, Email Id : marathiekikaran2021@gmail.com